

Klockar' Liljas båda^I dansbanor.

Klockar' Liljas minne lever allt fortfarande kvar inom Billinge församling och ännu berättar de gamla historier om honom.

Fru Wernberg i Billinge, som har ett mycket gott minne, minns honom mycket väl och känner bra till såväl familjeförhållanden som övriga saker och berättar en del saker om den originelle mannen. Sålunda berättar hon om hans två dansbanor.

Klockare Lilja hade anlagt två dansbanor i sin trädgård, vilka han inhägnat med en vanlig gärdesgård. Den ena av dansbanorna var avsedd för herrskapsfolk och den andre för bönderna. Musiken var placerad mitt emellan dansbanorna och utanför inhägnaderna gingo vakter och togo upp ~~xxxx~~ entréavgifter eller spelmanspengar.

Det var mycket sträng rangskillnad på de båda dansbanorna, så att bönder eller tjänare fick ej på villkor komma in på herrskapsbanan.

Gubben Lilja gick själv omkring och tittade, men tilltalade ej ofta någon. Han såg mycket barsk ut.

Fru Wernberg berättar vidare, att han var mycket lite hemma, ty han reste ofta bort i studiesyfte. Han var ju en synnerligen stor naturvän och hans intresse för naturstudiet har ju resulterat i åtskilliga

skrifter. Att han åtnjutit ett visst anseende såsom vetenskapsman visar ju den gravsten som blivit rest på hans grav och vars inskription lyder sålunda.

Åt Dr. Nils Lija ^{/1/} Född 1808, Död 1870, Skalden, Forskaren, Frihetskäm-
pen, restes vården, Av Vänner och Beundrare i Amerika och Sverige.

Som en ljusets kämpe stod du i de tappras led

och för frihet, rätt och sanning, ridderligt bland oss du stred.

Doktorsgraden hade han visst fått vid något amerikanskt univer-
sitet, men han hade nog studerat i Lund också.

Fru Wernberg berättar att Lilja var en mycket stor fritänkare.

En gång kom han in i fru Wernbergs hem just, som man där höll på att
läsa aftonbönen och när han såg detta, sade han, att det skulle de in-
te bry sig om för det var ingenting att fästa sig vid.

Lilja var vida beryktad för sina fruntimmershistorier. Han var
gift tre gånger, men förutom de lagvigda hustrurna hade han åtskilliga
vid sidan om. Sålunda berättar fru W. att då den första frun levde
byggde han en bostad vid sidan om köket i bostaden, för att bereda
rum för en av sina älskarinnor och då första frun ~~levde~~ dog gifte han
sig med denna älskarinna. Denna skulle vara mycket vacker och älsklig

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Inskriptio-
tionen på
kantor
Nils Liljas
gravsten.

Liljas in-
vecklade
familjeför-
hållanden.

och då han tycktes vara mycket fästad vid henne hörde man ej talas om några sidoförbindelser under detta äktenskap. Efter hennes död inledde han förbindelse med en person, som kallades Halla-Siljan med vilken han hade sex barn utan att vara lagligt vigd vid henne.

Han funderade sedan på att gifta sig för tredje gången och friade till en i Röstånga bosatt kvinna, men denna ville ej svara ja ~~utan~~ utan med villkor att han avbröt förbindelsen med Halla-Siljan. Detta lovade Lilja och de gifte sig, men det dröjde inte länge förrän han flyttade henne till Röstånga där han brukade besöka henne under högmässorna.

Barn i första giftet voro Axel Elof, Selma och Tage. Barn i andra äktenskapet voro Emma, Nelly, Ludvig, Malte och Betty. Berätterskam omtalar att flickorna i detta äktenskap voro liksom lite efter.

Barn i tredje äktenskapet voro Hilma, Walfrid, Parker och Dagmar. Av dessa hade Hilma affär i Eslöv, den hon lämnade för något över ett tiotal år sedan och bosatte sig i Billinge. Hon dog för några år sedan. Troligen är Parker ~~en~~ den ende av denna syskonskara, som lever. Han har varit läroverkslärare i Malmö, men är nu pensionerad och är fortfarande bosatt där. Han brukar tillbringa somrarna i Billinge, där jag

Skriv endast på denna sida!

Barn i och
utom äkten-
skapet.

såg honom flera gånger under mitt insamlingsarbete. Jag talade en gång med honom och försökte få några upplysningar om fadern, men han verkade ganska egendomlig och inbunden.

Den andre sonen i detta äktenskap (Walfrid) dog på hösten innan han skulle taga studentexamen. Han var endast 19 år gammal.

Halla-Siljans barn hette Anton, Emil, Gustava och Ida och de två övriga mindes herätterskan ej namnet på. En av dessa lever fortfarande och är trotjänarinna hos en familj Rasmussen i Höör.

Dessutom hade han ett barn tillsammans med en syster till hans första fru. Denne son, ~~h~~ som hette Gustaf, reste till Amerika. Därifrån skrev han till systern Nelly och ville att hon skulle resa dit, vilket hon också gjorde, men när hon kom dit låg han på bår. Hon fick dock arva hans kvarlåtenskap.

Han lär dessutom ha haft ett barn i Lund eller Hälsöborg.

Yngsta barnet i sista äktenskapet var knappt ett år när han dog och då familjen levde i små omständigheter var det svårt för dem att draga sig fram.

/i slutet av/

Såsom nämnts dog Lilja 1870 och begravdes nyårsafton. Berätterskan omtalar att det var så vacker rimfrost den dag han begravdes

så en äldre person har sagt att han aldrig har sett så vacker rimfrost.

Dödsorsaken var kallbrand förorsakad av blodförgiftning. Han skall enligt vad fru W. berättar ha fått en kvissla på ett finger. Då denna ville svälla sökte han läkare, vilken stack hål på det onda ~~st~~ stället, varefter det blev blodförgiftning, som övergick till kallbrand vilken förorsakade döden.

Av allt att döma var det en egendomlig människa, som var utrustad med rik begåvning, men som av okänd anledning ej kom att bli vad han möjligen genom sin begåvning haft förutsättningar att bli.

En gammal vaggvisa.

Där va Fischan å där va Olschan,
å där va Per Jakopschan å där va Lunschan
å Rullatösen å hinga chans.

Detta är väl endast ~~ax~~ ett fragment av en gammal vaggvisa, som
berätterskan omtalar att hennes mor brukade sjunga.

III.

En gammal visa.

Där va en bonne, som hette Pelle,
han gjorde gille varenda kvälle,
han ba (bjöd) på välling, men ingen ske',
Då kan en veda hår jilles ble.

Pelles piga den snaula ~~xxxxx~~ tävan,
hon to' i vällingen mä bägge näva.
Hon sa' te kocken: "Kom ente hid
får du faur ingen fläskabid.

Han dro' sin gula tjarra
å spännde får sin svarta marra.

Hon skålle trava, men hon bara geck,
de va en sjuttans sjuss ja feck.

En person vid namn Jeppa, gemenligen kallad Bäjntes Jippa brukade sjunga den för småttingar. Han bodde i Långstorp vid Höör under den tid berättarskan vistades där.

III. I.

En mycket gammal visa.

Nya bälvanta å gamla träske, håårom hej.
Tåskemanskvingan lägger en lo' (loge),
Hörens kvinga bryter mej.
Lägger hon lo' så drar hon in, Håårom hej.

Slaktarekvingan slaktar svin, Håårom hej,
Hörens kvinga bryter mej.
Slaktar hon svin så gör hon palt. Håårom hej.

En mycket gammal visa.

Möllarekvingan tullar malt.Hårrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Tullar hon malt så tullar hon stort,Hårrom hej.

Skyttens kvinga sköt en hjort.Hårrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Sköt hon en hjort,så sköt hon en hind.Hårrom hej.

Skepparekvingan väntar vind,Hårrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Väntar hon vind,så väntar hon vä'r.Hårrom hej.

Skomakarekvingan trampar lä'r.Hårrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Trampar hon lä'r,så vrider hon beg.Hårrom hej.

Trumslagarekvingan slår till lek.Hårrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Slår hon till lek, så slår hon på trumma. Härrom hej.

/n/
Fältskärarekvinga läker en skrämman. Härrom hej.

Hörens kvinag bryter mej.

Läker hon skrämman, så läker hon sår. Härrom hej.

Timmermänskvingan bygger en går'. Härrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Bygger hon går', så bygger hon hus, Härrom hej.

Krögarekvingan söp sej på rus. Härrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Söp hon sej på rus, så söp hon sej full, Härrom hej.

Soldatrakvingan ropar "patrull. Härrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Ropar hon "patrull, så drar hon ock värja. Härrom hej.

/n/
 Målarkvinga väggarna färga. Härrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Kan hon väggarna färga så färgar hon port. Härrom hej.

Rackarekåringen slåg (slukade) en l-t. Härrom hej.

Hörens kvinga bryter mej.

Denna visa lär vara mycket gammal. Berätterskan hade lärt den av sin mor som var född i N. Hultseröd, Billinge S:n 1824.

I hennes hem brukade kringvandrande västgötar ofta ha natthärbärga så berätterskan trodde att modern lärt visan an någon av dessa affärsmän. -----

XV.

En gammal ramsa.

/b/ /B/
 Släboa, släbba, grödabug, tjock om rämpan, som en stud.

För lärkan hon sjunger och bocken han bräker,

östanvind och nordanväder.

Spelemän och liemän, de spela uppå liran (lyran)..

En gammal ramsa.

Hallinga, hallinga (halländningar) havrekaka,
vass i ryggen som en kaka.

För lärkan hon sjunger och bocken den bräker o.s.v.

Väskötta, väskötta (västgötar), hattaknalla,
för många i fanken han slår sej i våld.

För lärkan hon sjunger och bocken han bräker,
östanvind och nordanväder.

Spelemän och liremän de spela uppå liran.

VI.

Miljonärsvisan.

Fast rocken den blott trasor är,

så må man dock besinna,

att far min var en miljonär

och mor min född grevinna. Tralls lala tralederallarallan /1/

och mor min född grevinna.

På slottsbron i ett ståtligt hus,

min första morgon randas.

Jag växte upp i sus och dus
och hovets luft jag andas. Tralla lala o.s.v
och hovets luft jag andas.

Ett lejon var jag på Nourbro,
en hjälte på maskerade,
en bräkrolist vid Bellmans hov,
en kurtisör i staden. Tralla lala o.s.v.
En kurtisör i staden.

Jag gjorde resor vitt omkring
och drog mitt lilla spader.
Vad har jag vunnit? Ingenting,
men tappat mina blader. Tralla lala o.s.v.
Men tappat mina blader.

Av björnar jäktad hit och dit

att slippa undan värdet.

Jag värvning tog och bar min plit

vid kungliga andra gardet. Trilla lala o.s.v.

Vid kungliga andra gardet.

Nu vandrar jag en usel hamn,

bland livets stötestubbar,

mitt guld ärslut och glömt mitt namn,

jag hör till prinsens gubbar. Tralla lala o.s.v.

Jag hör till prinsens gubbar.

Denna visa sade berätterskan vara mycket gammal. Hennes mor hade brukat sjunga den i hennes barndom. Då berätterskan vid mitt första besök ej riktigt mindes hela visan, kom hon senare på att tänka på en vers hon glömt och som utgör den 4-de i ordn.

På hovet ibland på sätt och vis

mitt skönhetssinne närdes,

jag brann så varmt för var aktris

:::att kassan den förtärdes. Tralla lala tralla ~~der~~erallala:::

En mycket gammal kärleksvisa.

I Rodala socken i Wallkiva by
där hände sig ett under ibland alla.
En utvalder flicka med rosende hy,
som lijan jag må henne kalla.
Hon var väl icke riker på silver eller gull,
men hennes hjärta av tro och av kärlek var fullt.
Ett härligt dygdemönster ibland alla.

Hon knappast hade fyllt sitt adertonde år,
se'n hon hit till världen blev födder.
En ungersven till henne kärlek då får,
hans namn var med ceder beprydder.
De lovade varandra med ära och tro,
i inbördes kärlek till döden sammanbo.

Sen resta han bort uti främmande land,

sin lycka att vidare bekomma.

Han räckte sin käresta sin redeliga hand
och sade, "Var trogen min fromma.

Om jag igenkommer, om Herren så vill,
så svär jag med äran jag hör dig till,
Jag älskar ingen högre på jorden!"

/e/

Till Engeland han seglade helt lyckligt och fort
och skeppet det stannade vid landet.

All fågring, som fanns, uppå denna ljuva ort,
det kunde ej förtaga hans vända.

Han tänkte fast mera uppå kärestan sin,
än uppå Englands flickor så fager och så fin.
Han bar henne jämt i sitt hjärta.

När han varit borta i åren tre,
sitt fädernesland han åstunda att se,
men under tiden han skrivit tolv brev
och kärestan dem alla bekommit

Skriv endast på denna sida!

Men dem att besvara förgätit hon har,
ty vännen i hjärtat hon hade ej kvar.
Hennes hjärta det var givet åt en annan.

Han övergav skeppet och hastade hem.

I Rodala socken, i Wallkiva by,
där mände han sin käraste igen finna.

Men när han kom till Rodala socken i Wallkiva by,
hennes bröllop det firades med spel och med dans,
men bruden hon bleknar under krona och krans
när hon sin förre vän fick igen skåda.

Hennes käraste han vrider sina händer uti blod,
när han detta spektakel fick beskåda,
hans ögon de fuktas av tårarnas flod,
hans tal var till henne sålunda:

"Du trolösa flicka du har rubbat dina ord,

~~inbilladigxxx~~

inbillar du dig, att ej Herren är dig vred,
för bandet, som du haver slitit.

Om jag än bortreser till yttersta kant,
av världen, som Gud haver skapat.
Ett så kallsinnigt hjärta jag aldrig nånsin fann,
bland grymmaste tigrar, som vaka,
om natten att uppsluka de resande in,
så finnes där dock kärlek till maken sin,
men hos dig är den alldeles försvunnen.

I flyktiga flickor jag råder Eder till,
ehuru i skicken eller lagen,
låt gossarna råda ehuru de vill
i bören dem platt intet försaka.
Varen uppriktiga i tro och i kärlekens band,
emot den Ni en gång har givit Eder hand,
så ökas Eder sällhet i tiden,

Nu slutar jag min visa ~~xxx~~ och lever uti ro,
 Jag aldrig någon flicka mer begärer,
 men den bör likväl prisas, som håller gossars tro
 och vandrar sin väg fram med äran.
 Men ett jag begärer det vat jag att Ni gör,
 begråter mitt öde när jag ifrån Er dör,
 därför att I mig aldrig bekommit.

Denna visa skall enligt berättarskans utsago vara mycket gammal. Såsom i annat sammanhang omtalats var hennes mor född 1824 och hon å sin sida hade lärt den av sin mor, som antagligen var född i slutet av 17- eller början av 1800-talet och tydligen ej var skrivkunning.

VIII.

En danslek.

Ritsch, ratsch fillebumbubum fillebumbubum,
 Ritsch, ratsch fillebumbubum fillebumbubum
 vill du va mä så kom.

Fru Erlandsson, fru Erlandsson, fru Erlandsson, fru E-n och lilla
 memsell Fors

En danslek.

De tvättade sig i sodavatten, sodavatten, sodavatten,
de tvättade sig i sodavatten sodavatten, punsch.

IX.

En gammal visa i ramsform.

Så tjänte jag mig så långt upp i landet,
så tjänte jag mig en höna, till å löna.
Kak sa min höna.

Så tjänte jag mig så långt upp i landet,
så tjänte jag mig en tupp till å löna.
Kackelikack sa' min tupp, Kack sa' min höna.

Så tjänte jag mig så långt upp i landet,
så tjänte jag mig en katt till å löna.
Jam, jam sa' min katt, Kackelikack sa' min tupp, Kack sa' min höna.

Så tjänte jag mig så långt upp i landet,
så tjänte jag mig ett svin till å löna.

Vin,vin sa' mitt svin,Jam jam sa' min katt o.s.v.

Så tjänte jag mig så långt upp i landet,

så tjänte jag mig ett får till å löna.

Bä bä sa'mitt får,Vin,vin sa' mitt svin,Jam jam sa' min katt,o s.v.

Så tjänte jag mig så långt upp i landet,

så tjänte jag mig till en ko till å löna.

Bo,bo sa' min ko,Bä,bä sa' mitt får,o.s.v.

Så tjänte jag mig ~~xxxhästxx~~ så långt upp i landet,

så tjänte jag mig en häst till å löna.

Vrena,vrena sa' min häst,Bo,bo sa' min ko,o s.v.

Så tjänte jag mig så långt upp i landet,

så tjänt jag mig en präst till å löna.

A.B.C. sa' min präst,Vrena,vrena sa' min häst,

Bo,bo sa' min ko,Bä,bä sa' mitt får,

Vin, vin sa' mitt svin, Jam. jam sa' min katt,
 Kackelikack sa' min tupp å Kack sa' min höna.

Antagligen en gammal lek, troligen en pantlek. Berätterskan hade
 lärt den av sin mor, så den är mycket gammal.

X.

Den bortsålda jungfrun.

Sjömännerna de lade sina åror till att ro.

Skön" Jungfrun hon vrider sina händer uti blod. Ja i blod:::

Ack hören i sjömänner I vänten väl en stund.

::: Jag väntar min fader ifrån Rosendelund ,Rosende lund:::

Ack hör du min fader, du håller mig så kär.

::: Sälj bort dina gårdar och lösa mig igen, igen:::

Gårdar det haver jag, ett, två, tre, fyra, fem,

Men ingen till att sälja och lösa dig igen, ågen:::

Sjömännerna de lade sina åror till att ro.

::: Skön' Jungfrun hon vrider sina händer uti blod:::

Ack hören i sjömänner I vänten väl en stund.

Jag väntar min moder ifrån Rosende lund, ja lund:::

Ack hör du min moder du håller mig så kär.

::: Sälj bort dina kamrar och lös mig igen, igen:::

Kamrar det haver jag, en, två, tre, fyra, fem.

::: Men ingen till att sälja och lösa dig igen:::

Sjömännerna de lade sina åror till att ro.

Men jungfrun hon vrider sina händer i blod, ~~ink~~ blod:::

Ack hören i sjömänner i vänten väl en stund.

Jag väntar min broder ifrån Rosendelund, ja lund:::

Ack,hör du min broder,du håller mig så kär.

::: Sälj bort dina hästar och lösa mig igen,igen:::

Hästar det haver jag en,två,tre,fyra,fem.

::: Men ingen till att sälja och lösa dig igen,igen:::

Sjömännerna de lade sina åror till att ro,

::: Skön' Jungfrun hon vrider sina händer uti blod,i blod:::

Ack,hören I sjömänner,I vänten väl att roxxxx.

::: Jag väntar min syster ifrån Rosende lund,ja lund:::

Ack,hör du min syster,du håller mig ~~så~~ så kär.

Sälj bort dina ringar och lösa mig igen:::

Ringar det haver jag,en,två,tre,fyra,fem.

Men ingen till att sälja och lösa dig igen,igen:::

Sjömännerna de lade sina åror till att ro.

::: Skön! Jungfrun hon vrider sina händer uti blod:::

Ack, hören i sjömänner I vänten mig en stund.

::: Min fästeman skall komma ifrån Rosende lund, ja lund:::

Ack, hör du min fästeman, du håller mig så kär.

::: Sälj bort dina krönor och lösa mig igen, igen:::

Kronor det haver jag, en, två, tre, fyra, fem.

::: De fyra skall jag sälja, den femte skall du ha, ha, ha,

den femte skall du ha:::

Berätterskan mindes inte första versen strax, men kom sedan i-
håg den och den lyder så.

Min fader och moder de bodde på en ö.

::: De ville mig bortsälja allt för ett stycke brö', ja brö':::

Berätterskan hade lärt visan i sin ungdom och av allt att döma
är den mycket gammal.

Ett mord i Billinge.

År 1865 skedde ett mord i Billinge, vilket ännu omtalas av de äldre i bygden. En person vid namn Axelström, som varit någon slags militär blev då mördad. Två män trängde på natten in i hans bostad och överföll honom och då han tog sin värja för att försvara sig, togo de denna ifrån honom och stucko upp magen så att inälvorna runno ut. När hustrun försökte hjälpa honom blev även hon sårad. När brottslingarna gått sin väg utan att finna de penningar de sökte, kröp hustrun till en granne för att skaffa hjälp, men de ville ej hjälpa ~~hon~~ henne utan hon måste krypa till en annan och där fick hon hjälp, men mannen var då redan död. Mannen skulle på dagen ha lyftat omkring femtio kronor och det var dessa de ville åt fast det ej lyckades. Mördarna blevo aldrig straffade, men de skulle ha bekämt sitt brott på dödsbädden.

XII.En tro när folk liksom hade svårt för att dö.

Om en person, som låg för döden hade svår döds kamp och det ej ~~blev~~ blev slut trots att det kunde se ut, som den sista stunden var kommen trodde man att om den låg på någon dyna med hönsfjäder, att detta var

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV—*—
Ett mord i
Billinge.En tro när
folk liksom
hade svårt för
att dö.

var orsaken till den svåra dödskampen. Då den döende ej precis kunde flyttas ansåg man att kampen skulle fortare sluta om man sydde med en röd tråd i något hörn av den dyna eller kudde i viken det var hönsfjäder.

XIII.

Söndags-och torsdagsbarn.

Personer som voro födda på en söndag eller en torsdag, trodde man skulle vara mera utsatta för att få se överhaturliga saker än andra. Det ansågs såsom särskilt lyckligt för dem, som voro födda på en söndag, ty de skulle ha mera tur i sina företag.

XIV.

Kvingasten

I den s.k. Ierbäck, som kommer från Bäringe och korsar vägen mellan Gunnaröd och Billinge, låg förr en större sten, som kallades "Kvingasten". Denna sten skall enligt sägnen ha fått sitt namn av att en ~~kxi~~ havande kvinna, som var ute på vandring, överfölls av födslovända när hon kom dit. Hon sjönk ned på stenen och födde där ett barn. Medan hon i sin hjälplöshet låg där kom där en björn och rev ihjäl både henne och barnet och efter den dagen fick stenen heta "Kvingasten"

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Söndags-och
torsdagsbarn.

Kvingasten.

~~En~~ I stenen trodde man sig se märken efter björnfötter, vilket väl givit upphovet till att hon skulle vara ihjälriven av en björn.

En anna variation avviker i så måtto från den ovan berättade sägnen, i det den förtäljer, att det var en varg, som dödade kvinnan och hennes nyfödda barn.

Stenen lär nu ligga såsom trappsten i en närliggande gård, som heter Nygård.

XV.

Hylleskabb.

Hylleskabb.

En förr i världen mycket allmän sjukdom var en slags eksem, som kallades skabb. Det fanns olika slag av denna sjukdom och en av dessa kallades "hylleskabb". Detta slag av sjukdomen troddes uppkomma därav att personen, som drabbades av den, vid något tillfälle kastat sitt vatten under en hyllebuske (fläderbuske).

Skabb botades med någon slags tjärsalva.

XVI.

Brott, som uppdagades, genom att den skyldiges öga värkte ut.

Om ett brott, särskilt en stöld blivit begången var det mycket

Brott, som uppdagades genom att den skyldiges öga värkte ut.

vanligt, att man vände sig till en klok gumma eller gubbe för att få utrönt, vem som var den skyldige. Det var då olika tecken man skulle ~~finna~~ få se för att bli på det klara med vem det var, men dessa tecken voro ibland till strot men för den det gällde, ty det kunde hända att ~~en~~ om en person, som var alldrig så oskyldig råkade drabbas av den sjukdom eller olycka den kloke förutsagt, sblev han genast trodd.

På ett ställe blev man helt plötsligt av med alla smutskläderna på vinden utan att man kunde förklara var de tagit vägen, därför trodde man helt naturligt att de voro stulna. Man vände sig därför till en klok gumma för att få veta, vem det var som tagit dem och det kan omtalas att man misstänkte jungfrun.

Gumman förklarade emellertid, att på den, som tagit kläderna skulle ögat värka ut. Man gick nu i spänning och skulle se hur det gick och en dag värkte ögat ut på sonen i huset. Denne hade ~~behövt~~ för något ändamål behövt en stång och utan att vidare tänka på det tagit en sådan, som kläderna hängde på. Denne vilade på en tunna och han hade låtit kläderna glida ned i denna.
